

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΓΟΣ

Από την «Ομιάννα», το περίφημο αυτό ιστορικό βιβλίο του προπαρθελόντος αίνου, παραλαμβάνουμε το εξής ανέκδοτο :

Ένα βράδι, σε κάποιον καφενείο, μία παρὰ συζητήσεως γιά τους μάγους και τίς μαγείας τους. Η γνώμη ήσαν διακηρυγμένης : άλλοι υπερίσταν τους μάγους, κι άλλοι τους εξαρχακτηρίζαν ως τσαρ-λατανούς.

Ένας κύριος από τους συζητητάς, κάποιος νέος, κατεφέρετο με πραγματικό φανατισμό τόνον εναντίον των μάγων, όσον κι εναντίον εκείνου που είχαν την άφελεια να πιστεύουν στην θαυματουργό δύναμη τους.

Αφού συνεζήτησαν έτσι επί κάμποσες ώρες, οι νέοι της παρέρης άρχισαν ν' άποχορδώνουν ένα-ένα, δέν παρέμειναν δέ στο καφενείο παρά μόνον ο φανατικός έχθρος των μάγων και κάποιον άλλο άτομο τόν όποιον κατά την διάκριση της συζήτησεως, δέν είχε άνοιξει τόν στόμα του νά πη λέξη. Όταν ελθε πως είχε μείνει μόνος με τόν νέο, ο παράδοξος αυτός ξένος τόν έλλησισε και τού έλεπε με σοβαρότατο ύφος :

— Κατε λοιπόν, δέν πιστεύετε πράγματι, στους μάγους ;
— Και βέβαια δέν τους πιστεύω !... Ούτε θα τους πιστέψω ποτέ !...

— Εάν έντοούτος έβλέπατε με τά μάτια σας κανένα από τά θαυμάτιά τους ;...

— Αδύνατον ! Προκαλώ όποιοδηδήποτε νά μου κάνη μάγια !...
— Έστο, δέχομαι την πρόκλησή σας. Έχετε τόν θάρρος νά με άκολουθήσετε όπου σας όδηγήσω ; Δέν έχετε νά φοβηθήτε τίποτε, και θά πε.σθήτε μιά και καλή !

— Εμπρός ! Πάμε ! Σας προειδοποιώ όμως ότι δέν θα κερδίσετε τίποτα !...

— Θα τόν δοΰμε αυτό...
Εβγίκαν μαζί από τόν καφενείο. Ο άγνωστος όδηγησε τόν νέο στην όδδ Ζαν-Σαιν-Μπαστίη. Εμπήκαν μαζί σ' ένα σκοτεινό και ψηλό σπίτι, και ανέβηκαν ως τόν τέταρτο πάτωμα τού.

Ο άγνωστος έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί, άνοιξε μιά χαμηλή πόρτα, και προσκάλεσε τόν σύντροφό του νά μη μέση σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ο νέος είδισασε γιά μιά στιγμή.

— Μην φοβάστε, τού είπα, ο άγνωστος...
— Εάν δέν με εμπιστευέσθε, πάλι τε αυτό τόν πτόλι και φάγτε με.

Ο νέος τότε άποφασιστικά, μήτε μέσα στο δωμάτιο. Ο μυστηριώδης άγνωστος άναψε ένα κερι, και τότε μπόρεσε νά ανακρίνη καθαρά τίς άντικειμενα που τόν περιτομίζαν : μέσα στο δωμάτιο, τού όποιον οι τοιχοι ήσαν βαμμένα μύθοι, δέν ήπηρεσε παρά ένα άδριο κροφίβι, ένα τραπέζι, και μερικά καρέκλες.

Η έπιφάνεια τού τραπέζιου ήταν τρούπα στη μέση, εκάτω δέ σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα ένα μαχαίρι έξω από τόν θηκάρι του κι ένα ποτήρι νερό. Ο άγνωστος κλειδωσε την πόρτα που ήσαν εφοδιασμένη με δύο κλειδαμιές και με δύο σύρτες : κατόπιν πήρε τόν μαχαίρι, τόν κάρφωσε στο ξύλο της πόρτας και στήριξε τόν κεφάλι του πάνω στη λαβή τού μαχαίριου. Αφού έμεινε επί λίγα λεπτά σιωπηλός, έλεπε κατόπι στον νέο νά παρατηρήση μέσα στην τρούπα τού τραπέζιου, και νά μη κινή την παραμικρή κίνηση χωρίς την άδειά του.

— Τι βλέπετε ;
— Μιά πυκνή όμίχλη που σιγά-σιγά διαλύεται... Θεέ μου !... Τώρα βλέπω την πλατεία *, της πόλεως Χ... Την άναγνωρίζω καλά !... Είνε γεμάτη κόσμο, ό όποιος μάλιστα φαίνεται εθιμικός...
— Παρατηρήστε προσεχτικότερα...
— Τώρα βλέπω τόν χ. νε Μ. Έγαν επιστήθιο φίλο μου, ό όποιος κάνει βόλτες... Νά... τώρα μερθενάται μέσα στον άλλο κόσμο...
— Πολύ καλά, είπεν ο άγνωστος πλησιάζοντας τόν νέο, Πι-

σα σας ;
Ο Ζαν έτόλμησε ν' άπαντήση :

— Δέ δέθηκε ή γλώσσα μας, Μόνικα, Φανώσαστε, όμως, πολύ θλιμμένη και φοβηθήκαμε μη σας δυσρεστήσουμε με τή φλυαρία μας !
Τότε αυτή ξέσπασε σ' ένα γέλιο νευρκό, σχεδόν προκλητικό κι άπάντησε :

— Θλιμμένη έγώ ; Τι λέτε !... Απ' έναντίας !...

Εδοι και λίγην ώρα έμαθα κατι ποι δέν τόν ήξερα ως τώρα και ποι με ευχαρίστησε πολύ... Ό, ναί, είμαι ενθουσιώμενη, ευτυχημένη, ευτυχομένη !

Ρενέ Μεζερουά

στεύετε τώρα στους μάγους ;
— Όχι, δέν πιστεύω, και ούτε θα πιστεύσω ποτέ παρ' όλα όσα είδα !... Αλλά δέν εινε παρά άποτελέσματα ύποβολής...

— Όστε θέλετε και άλλες άποδείξεις ; Έ-στο ! Πάρτε αυτό τόν μαχαίρι και βυθίστε τόν μέσα στο ποτήρι αυτό με τόν νερό.

Ο νέος ύπήκουσε δέν συνέβη όμως τίποτε τόν εξαρετικό.
— Χτυπήστε τώρα με δύναμη τόν βάθος τού ποτηριού ! τόν διέταξε ο άγνωστος.

Ο νέος έσπευσε με μεγάλη προθυμία νά κινή, ό τι τού έλεγεν ο άγνωστος, και κατέφερε με τόν μαχαίρι ένα ισχυρότατο χτύπημα στον πάτο τού ποτηριού. Έξαφνη όμως σήκωσε : καθώς τόν μαχαίρι τραπούσε τόν γυαλί, τού έράνησε σά νά βυθίζταν μέσα σε άραχες... Όταν τόν άνέσφερε ήταν καταματωμένο. Ο νέος, μόνον πού δέν έλλοθθήμισε...

Ο άγνωστος, χωρίς νά πη τίποτε, άνοιξε την πόρτα τού δωματίου, και όδηγησε τόν νέο έξω τά σκαλιά. Έκει δέ, πριν τόν άποχωρήσει τού έλεπε :

— Γιά ό τι έγινε φταίτε σεις... Σεις με άναγκάσατε... Σέ λίγες μέρες θα έχετε είδησις μου... Όποσοδήποτε όμως μην προσπαθήσετε νά μάθετε ποιος είμαι... Δέν θα τόν κατορθώσετε αυτό... Σημειώστε μονάχη ότι σήμερα εινε ή *** τού μηνος, ένδεκάμισον της νυχτός...

Ο νέος, κατάπληκτος έσπευσε νά τρέξη στην άστυνομία όπου και δηγηθή την περιπέτειά του. Ο άστυνομικός συνοδευόμενος από μερικά όργανά του, έτρεξε άμέσως επί τόπου τού δωματίου τού βρήκαν όποιος τόν είχε άρσει ο νέος πριν φύγη. Τόν τραπέζι, τόν ποτήρι με τόν νερό, τόν μαχαίρι, όλα εύρίσκοντο στην θέση τους. Ο θυροφύλαξ έπληροφόρησε τους άστυνομικούς ότι τόν δωμάτιο αυτό είχε νοικιασθή από έναν παρέραιο άνδρα που κλειδωνόταν όλη μέρα κλειμμά και δέν δεχόταν κανένα.

Τόν προει ήμερας της ίδιας μέρας είχε πληρωσέν τόν νοίκι του και είχε δηλώσει πως θα έφευγε τόν ίδιο βράδι.

Παρ' όλες τις έρευνες της άστυνομίας, έστάθη αδύνατον νά ανακαλυφθή ή ταυτότης τού μυστηριώδους ξένου.

Υστερ' από λίγες μέρες ο νέος μας έλάμβανε την είδηση ότι ο φίλος του νε Μ., την ίδια μέρα και την ώρα που αυτός βρισκόταν στο δωμάτιο τού μάγου, ενώ έκαμνε τόν πορτακό του στην πλατεία της μικρής πόλεως Χ, στην όποιαν κατοικούσε, έδοιοφρονήθη μυστηριώδως με μιά μαχαίρι. Οι έξετάσαντες τόν τραύμα ιατροδικαστικά, άπεφάνθησαν ότι τόν λεπίδι τού μαχαίριου τού δολοφόνου είχε τις ίδιες άκρως διαστάσεις με τόν λεπίδι τού μαχαίριου που είχε βρεθή μέσα στο δωμάτιο τού μάγου...

Ο δολοφόνος, φυσικά, δέν άνακαλύφη ποτέ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

ΟΙ ΆΛΛΟΙ ΕΝΕΝΗΝΤΑΕΝΝΗΓΑ

— Γιατρέ, πές μου την άλήθεια : Υπάρχει έλπίς νά γιατρευθώ !...

— Θα γιατρευθής άσφαλώς, φίλε μου. Έχει άποδειχθή στατιστικώς ότι ένας επί τους έκατόν από τους άσθενεις που πάσχουν από την άσθένεια τή δική σου, γιατρευόνται...

— Τότε λοιπόν ;...
— Μά εστε άκρως ό έκατοστός που προστρέχει στα φώτα μου ! Οι άλλοι ένενηνηταέννηγά πθανάν !...

Δοκιμάστε !...

Ένας βαθύπλουτος άμερικανός, εύρισκόμενος στην έπιθανάτιο κλίνη του, καλεϊ έναν διαμαρτυρούμενο παπά γιά νά τόν μεταλάβη. Έξαφνη όμως, ενώ ο παπάς ψιθυρίζει τις καθιερωμένες γιά την περίπτωση προσευχές, ο άσθενής γρονθίζει και τόν λέει :

— Δέ μου λές, πάτερ μου, φαντάζεσαι ότι εάν άφανα 25.000 δολάρια υπέρ της άγγλικανής εκκλησίας, ή ψυχή μου θα εσωζέτο ;

Ο παπάς μένει γιά λίγο σκεπτικός και κατόπι με άποφασιστική φωνή, άπαντά :

— Δέν μπορώ νά σού τόν βεβαιώσω αυτό, τέκνον μου... Δέν δοκιμάζεις όμως ; Τι έχεις νά χάσης ;